

[DOBUDZIĆ SIĘ *vb pf*

inf dobudzić się.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

Usilnym naleganiem przerwać komuś sen, docucić się [kogo]: Gdy sie tak modlił/ pánny ony tak okrutnie zálnęły/ iż sie ich dobudzić nie możono *SkarŻyw 968 (Linde).*

Formacje pochodne cf BUDZIĆ SIĘ.

SB